

2010. dec. 1. szerda – Elza

Ezékiel próféta könyve 24,27: Azon a napon megnyílik majd a szád, beszélni fogsz a menekülttel, és többé nem kell hallgatnod.

Az ige azt a gondolatot juttatta eszembe, hogy ki hirdeti, ki hirdesse Isten igéjét. Nálunk, reformátusoknál természetesen a lelkipásztor. Ő a szakember, azért tanult, azért fizetjük, az ő feladatköre hirdetni Isten igéjét. Készüljön fel megfelelően, beszéljen érthetően, világosan. Ebből a szemléletből nőtt ki a mai gyakorlat, hogy a lelkészen kívül más ne is beszéljen az igéről. Egyik falusi gyülekezetben a lelkész beteg lévén, és mivel nem volt ki helyettesítse, a vasárnapi prédikációt az ÚR asztalától felesége olvasta fel. Hetekig erről beszélt a falu, nem éppen elismerően. A másik véglettel is találkoztam, alkalmam volt párszor részt venni olyan gyülekezet istentiszteleti alkalmain, ahol azt vallják, hogy mindenki egyformán Isten gyermeke, és az Ő igéjének sáfára, a gyülekezet férfi tagjai sorban magyarázzák a Bibliát. Nem elmarasztalásként írom, de nem volt túl meggyőző a szolgálat, s a módszer sem. Isten igéjéből azt olvassuk, hogy akkor kell prófétáljon a próféta, ha az ÚR küldi és felhatalmazza. Isten elhívása szükséges, és az, hogy az ÚR üzenetét felismerje, elfogadja és azután közvetítse az igehirdető. Az ilyen igehirdető lehet nem lelkipásztor is, mert Isten ránk, mindnyájunkra bízta az Ő üzenetét. Nem kényszerrel, nem beosztás szerint, hanem akkor, amikor fontos, hogy az isteni üzenet eljusson valakihez. Amikor Isten küld, akkor Ő megnyitja szánkat, megtanít a mondanivalóra, sőt, előttünk munkálkodik és készíti azok szívét, akikhez el akarja juttatni szavát. Ilyenkor már nem hallgathat a hívő, hanem követő lesz a Szónak. Adja meg a mi Istenünk minden alkalommal, amikor Szavát továbbmondjuk azt a csodálatos tapasztalatot, amit a költő-igehirdető fogalmazott meg: „S egyszer csak maguktól/ gyűlnek az emberek, / együgyű szavamtól / sírásra fakadnak, / ránézniem alig kell / s a tűz is felszökken, - / az Ur áll mögöttem.”

2010. dec. 2. csütörtök – Melinda

Pál apostol első levele a korintusiakhoz 15,57: De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!

Isten minket örök életre hív. Tudjuk jól, hogy a bűn miatt nem lehet a miénk az örök élet. Akkor pedig le kell győzni a bűnt. Sokan gondolják, hogy a bűn nem olyan súlyos dolog, csak egy kis hiba, néha tévedés. Ha eléggé akarjuk a jót, talán egy-két jó módszert is elsajátítunk arra nézve, hogy miként győzhető le a kísértés, akkor sikerülni fog. Mindez emberi gondolat, nem Isten igéje. Mert Isten azt mondja, hogy a bűn olyan súlyos, minden ember életében, hogy egyfelől halál jár érte, másfelől pedig emberi erővel lehetetlen legyőzni, megfizetni, emberi erővel lehetetlen a mennybe jutni. Erre is két féle képen viszonyulnak az emberek. Ha ennyire komoly és súlyos a helyzet, mondják, vagy csak gondolják egyesek, akkor ne is foglalkozunk vele, úgysem tudjuk megoldani. Majd csak lesz valahogy, amúgy is sokan vagyunk ebben a helyzetben, meg csak jó az Isten. Kérdés tehát törölve. A másik csoport, Pál apostollal együtt kérdez, mi a megoldás, vagy az apostolt idézve: Én nyomorult ember, ki szabadít meg engem? A bűn erős, a halál minden ember életében bekövetkezik, vagyis legyőzi az életet, mi lesz így? Ugyanő válaszol is: A Római levélben így írja válaszáat: Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus. Itt pedig kiegészíti azzal, hogy Ő, Jézus Krisztus, aki által Isten nekünk diadalt ad. Győzelmet. Örök életet. Üdvösséget. Jézus Krisztus legyőzte a bűnt, mert a kereszten megfizette annak árát. Harmadnapon legyőzte a halált, és életre támadt, olyan életre, melyen többé a halálnak és az elmúlásnak nincs hatása. Ezeket a győzelmeket pedig az Isten nekünk ajándékozza. Mai

küzdelseimben, félelmeimben, kudarcaimban, erőtlenségeimben megszólít az Isten, és arról akar ismételtelen meggyőzni, hogy Ő diadalra hívott, örök győzelemre. Pál ezért hálát ad Istennek. Erre törekszem én is, Atyám, hogy ne azt lássam csupán, hogy van bűn, vagy halál, van fullánk, hanem hálát szeretnék adni Neked, hogy diadalt adsz Krisztusban.

2010. dec. 3. péntek – Ferenc

Hóseás próféta könyve 8,12: Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem tartozik rájuk.

Mennyire bosszantó, amikor olyan embereket látunk, akik semmibe veszik a törvényeket. Hetekig gondolnak többen egy talpalatnyi zöldet a tömbház előtt, jön valaki egy drága autóval, s oda parkol. Őt nem érdekli sem a tiltó tábla, sem a többiek fáradsága, nem akar tíz métert gyalogolni a parkolóhelytől, lelkiismeret furdalás nélkül letapossa a füvet. Több-kevesebb türelemmel állok a piros lámpánál az autóval. Jön hátulról egy másik autó, kikerül engem, semmibe veszi a piros lámpát, áthajt az útkereszteződésen. Idősebb bácsi, akinek zöld jelzése volt alig tud lefékezni, hogy ne ütközzön, utána percekig reszket az ijedségtől, hogy szinte komoly baj lett. A piros lámpa mindnyájunkért van, hogy sorra mindenki átjusson a kereszteződésen, de van, akinek senki más nem számít, semmilyen törvényt nem tisztel. Sajnos, az is megtörténik, hogy másokat károsít, és mégsem ad számot magatartásáért, sőt, olyan is van, aki ugyanúgy jár el több alkalommal. Földi hatalommal, ismerettséggel, néha sok pénzzel szinte mindent el lehet intézni. Itt a földön. De nem a magasságos Isten előtt. Izrael néha úgy él, mondja a próféta, mint akire nem vonatkoznak Isten parancsai. Semmibe veszi azokat, a saját akaratát valósítja meg, önnön céljait követi. Ennek azonban Isten előtt megvannak a következményei. Utólag többször felismerte helytelen magatartását, megbánta bűneit és bocsánatért esedezett. Azt olvasom a történelemkönyvekben, hogy pár száz évvel ezelőtt az emberek nagy része írástudatlan volt, templom pedig kevés volt. Meg sem tudom köszönni Istennek, hogy ma bármikor olvashatom üzenetét, hallgathatom is az igét. Lehetne talán így alkalmazni az igét a mai viszonyokhoz: szólhatnak a harangok minden nap, rádió és Internet hirdetheti az igét felfoghatatlan mennyiségben, figyelmeztethet Isten jelek és néha szenvedések által, azt gondolják, hogy nem tartozik rájuk. Istenem, szeretném minden igédet magamra érvényesnek tekinteni, komolyan venni és segítségemmel megtartani. Bocsáss meg, valahányszor nem így tettem. Köszönöm, hogy törvényeid óvják az életem, és Krisztusomhoz vezetnek minden alkalommal.

2010. dec. 4. szombat – Borbála

Pál levele Tituszhoz: 2,11: Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.

Kegyelem. Isten kegyelme. Isten üdvözítő kegyelme. Megjelent Isten üdvözítő kegyelme. Minden embernek megjelent Isten üdvözítő kegyelme. Minden kifejezés hangsúlyos, mindenik újabb ajándék. Már a kegyelem is olyan kifejezés, melyről érdemes elgondolkozni. Milyen nagy ajándék az, ha valaki kegyelmet tud gyakorolni. Szép kifejezés volt hajdanán, noha ritkán fedezte a valóságot, hogy kegyelmes uram. Amikor Isten kegyelméről beszélünk, nem lehetünk eléggé hálásak. Amint a Siralmak könyve írja, csak az Isten nagy kegyelme az, hogy nincsen még végünk. Életünk minden napja kegyelem, Isten minden ajándéka, gondviselése, áldása kegyelem. Hiszen ezeket nem érdemeltük meg, nem tudjuk megfizetni. Csak azért árasztja ránk mennyei Atyánk az Ő érthetetlen és véghetetlen szeretetét, mert kegyelmes irántunk. Istennek ez a kegyelme nem csak földi életünkre, szükségünkre, mindennapjainkra adatik, hanem Isten kegyelme az üdvösségünket szolgálja. Azért tűr

hosszasan mennyei Atyánk, azért tart még a kegyelmi idő, hogy minden ember megtérjen, és az Igazságot megismerje, elfogadja, új életet nyerjen. Ezért, hogy ez a kegyelem eljusson hozzánk, az üdvösségünket eredményesen szolgálhassa, Isten kegyelme testet öltött és eljött a földre, hozzánk. Isten legnagyobb kegyelmi ajándéka az Ő Fia, a mi Üdvözítőnk. Jézus Krisztusban Isten kegyelme minden embernek megjelent, azaz minden emberhez szeretne eljutni az üdvözítő kegyelem. Ez a megjelenés karácsonykor történt, akkor született a földre testben az Isten kegyelme. Számunkra pedig akkor jelenik meg Isten üdvözítő kegyelme, amikor Jézus Krisztus megjelenik az életünkben, része lesz az életünknek, amint Ő mondta, én ti bennetek, ti pedig én bennem. Jó Atyám, köszönöm, hogy nekem is megjelent a Te üdvözítő kegyelmed, Vele szeretnék élni életem minden napján.

2010. dec. 5. vasárnap – Vilma

A példabeszédek könyve 10,19: A sok beszédnél elkerülhetetlen a tévedés, de az eszes ember vigyáz a beszédre.

Vannak érdekes felmérések, hogy mekkora az egy napi információáramlás a világhálón. Elképesztő mennyiség. Gyermekkoromban napi két órát sugárzott az egyetlen létező tv adó. Ma már közel száz adó van beállítva, igaz, hogy legtöbb feleslegesen. Néha azért rácsodálkozom, hogy szinte jelentéktelen eseményekről mit tudnak, vagy talán helyesebb azt mondani, mit nem tudnak megvitatni 15-20 csatornán, napokon keresztül. De beszéljünk a magunk dolgairól. Isten gyermekeire is hatással van a világi beszédben tapasztalható felületesség. Gyakran tapasztalom, különböző közösségekben, hogy nem hallgatjuk meg egymást, hanem a magunkét mondjuk, egymás mellé beszélünk. Olyan nehéz megérteni, amikor valaki be sem fejezett mondatra válaszol. Olyan nehéz értelmes párbeszédet folytatni ott, ahol mindenki azzal kezdi, hogy „véleményem szerint”, és sokszor pár mondat után ki kell egészítse, hogy „de ehhez én nem igazán értek”, vagy „én ezt még nem gondoltam át, lehet, hogy ebben tévedek”, és ehhez hasonlókkal. Gyakran találok magam olyan helyzetben, hogy egy közösségben valaki egy témát, egy igei kérdést próbál felvezetni, kérdésekkel, hogy lehessen róla beszélni. De senki nincs, aki azt mondaná, hogy ezt nem tudom, ennek nem néztem utána, ezt nem imádkoztam meg, hanem mindenkinek van véleménye, legtöbbször emberi logika, e-világi értékrend szerint. Hiányzik az, amit az Ószövetségben, ugyanebben a könyvben olvasunk, hogy olyan a helyén mondott ige, mint arany alma ezüst tányéron. Az Úr Jézus pedig az egyértelmű beszédre buzdít, mikor azt mondja, hogy az igen az igen, a nem pedig nem legyen. Mindezekre ismételten a lelkész-pszichológus mondása jut eszembe, boldog ember az, aki mielőtt beszélne, gondolkodik, s mielőtt gondolkodna, imádkozik.

2010. dec. 6. hétfő – Miklós

Pál második levele Timóteushoz 3,14: De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál.

Én nagyon sokat változtam és nézeteimen is változtattam. Kisgyerekkoromban szüleim elvittek templomba, vallásórára, beszéltek Istenről. Az iskolában azt tanították, hogy a tudomány biztos, megrendíthetetlen választ ad mindenre, szellemi világ nincs. Ifjúként már elkezdtem magam is gondolkodni, és megalkottam a magam elképzelését tudományról, és a bibliai igazságról. Az ige tanulmányozása sok mindent megrendített abból, amit feltételeztem Istenről, Bibliáról. Ma arra törekszem, hogy minél jobban megértsem a kijelentést. Mert az emberek véleménye, néha még a hívő embereké is nem mindenben egyforma. Elég, ha a hat napos, vagy a korszakokban való

teremtésre gondolunk. Komoly tudással rendelkező, imádkozó, kegyes étellel szolgáló hiteles keresztyének vannak mindkét táborban. A huszadik században is több kérdésben nagy utat járt meg a bibliamagyarázat, néha szélsőségekhez közel kerülve. Pál apostol lelki fiának szóló tanítása ma is alkalmazható, minden keresztyének meg kell tanulni azt, amit Isten a Bibliában mond. Ezernyi könyv, magyarázat létezik, ezek is segítenek a megértésben, de a legfontosabb az Ige marad. A második lépés pedig az, hogy ne csak elméleti tanítás maradjon a kijelentés, hanem rendeljem alá az életem az igének, engedelmeskedjem mindabban Istennek, amit megértettem az Ő Szavából, így megbizonyosodhatom a kijelentés erejéről, igaz voltáról. Ezen alapokra építsem igei gondolkodásomat és keresztyén életgyakorlatomat. Amíg ezen alapon megáll, addig meg lehet hallgatni minden magyarázatot, tanítást, lehet kutatni és tanulni tovább. Adjon mennyei Atyánk megalapozott hitéletet mindnyájunknak.

2010. dec. 7. kedd – Ambrus

Példabeszédek könyve 21,2: Minden útját helyesnek tartja az ember, de az ÚR vizsgálja meg a szíveket.

Ez elég világos, érthető beszéd. Persze, hogy önmagunk tetteit, magatartásunkat mi magunk mindig jónak tartjuk, vagy a lehető legjobbnak az adott körülmények szerint, de az is nyilvánvaló, hogy nem mi kell megítéljük önmagunkat. Az, aki megvizsgál minket, az maga Isten. A Bibliában azt is meg kell tanuljuk, hogy a Biblia nagyon pontosan fogalmaz, nem hiába mondja az apostol, hogy Istentől ihletett az írás. Nem egyszerű ellentét van az olvasott igében, mert akkor az állna itt, hogy az ember minden útját helyesnek tartja, de Isten nem tartja minden utunkat helyesnek. Esetleg az is lehetne, hogy útainkat Isten vizsgálja meg. És ezzel egyet is értenénk, valóban Isten ítéli meg helyesen, hogy az életvitelünk akaratának megfelel-e. Az ige azonban azt mondja, hogy Isten nem az életvitel vizsgálatával kezdi, nem azt nézi az ÚR, hogy amit most tettem, az jó-e, vagy pedig nem, hanem azt vizsgálja, hogy milyen szívből indult, milyen szándékkal cselekedtem, mi irányítja az életvitelemet. Az fontos Őelőtte, hogy mi van a szívemben. Mi az útjainkat, a tetteinket tartjuk eléggé megfelelőnek, mert nagyjából megtanultuk, hogy milyen is kell legyen egy istenfélő ember magatartása. Talán ha szívünket vizsgálnánk, ha őszintén sikerülne meglátni, hogy milyen indulatok, milyen célok, milyen akarat van bennünk. Az ige azt mondja, hogy a szívünket Isten vizsgálja. Úgy képzelem, mint az orvosi vizsgálatot. Nekünk az orvosnál az a problémánk, hogy fáj valami. Az orvos azt mondja, hogy nem a fájdalommal kezdődik a gond, nem a fájdalmat kezeljük, hanem a beteg szervet. Akkor pedig ugyancsak az orvos mondhatja meg, hogy a beteg szerv miben szenved és hogyan kezelhető, nem én állapítom meg magamnak, hogy a szívemmel mi is a gond. Az ige tehát arra hív, hogy figyeljek Isten diagnózisára, Őt kérdezzem magamról is, ne elégedjek meg azzal, hogy önmagam szemében jól teljesítek. Dáviddal együtt imádkozom: „Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Zsolt.139).

2010. dec. 8. szerda – Mária

Ézsaiás próféta könyve 65,19: Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajgatás hangja.

Nem élünk kasztokban, állítólag mindnyájan egyenlők és egyenértékűek vagyunk, még sincs ez egészen így. Gondoljunk arra, kivel töltjük a karácsonyt szívesen, vagy kivel készülünk szilveszterezni.

Egy munkahelyen is vannak különbségek. Amikor egy ünnepség van, a dolgozók együtt szoktak lenni, a vezetők más társaságba járnak. Nem mindig rossz ez. És vannak kivételek is, olyan népszerű vezetők, akik önzetlen tisztelettel viszonyulnak beosztottaik iránt, s ha egy vígasságon megjelennek, nem lesz mindenki feszélyezett, hanem szívesen fogadják, megtisztelő a „főnök” jelenléte. Földiekben ez elég ritka, mégis, ez jutott eszembe az ígéről. Isten, a szent, az igaz, a Mindenható adventi reménységet hirdet számunkra, eljön az Ő Országá. Nehezen tudjuk elképzelni, hogy milyen lesz Isten Országá, az apostol is azt írja, hogy még nem tudjuk, hogy mivé leszünk. Vannak leírások a Bibliában, az egyik legszebb a Jelenések könyvében a mennyei Jeruzsálemről, erről is érezzük, a leírás alapján, hogy emberi fogalmakkal próbálja elmondani János azt, ami meghaladja az emberi képzeletet is. Ami a legfontosabb, azt azonban tudjuk, ebből az ígéből is. Isten velünk lesz, Ő velünk együtt ünnepel, az ÚR maga vigadozik népével. El sem tudjuk képzelni, mondani annál kevésbé, hogy milyen csodálatos lesz. Csak hálát adunk Istennek. Uram, add, hogy ez az adventi jó hír eljusson minden gyermekednek, hogy jó reménységgel tekintsünk mindnyájan a Veled együtt töltendő örökkévalóságra.

2010. dec. 9. csütörtök – Natália

Zsoltárok könyve 119,114: Rejtekhelyem és pajzsom vagy, igédben reménykedem.

Dávid életéből tudunk példát arra, hogy mit jelenthetett ez a vallomás. Neki menekülni kellett Saul haragja elől, s amikor elrejtőzött a barlangba, akkor abban a bizonyosságban kellett ezt tegye, hogy ott van vele az Isten, a Mindenható őrzi meg az életét, hogy Saul katonái ne találjanak rá. Dávid barlangba rejtőzött, de mivel ezt hitben cselekedte, azzal a hittel, hogy Isten is ott van, a barlangban, ezért így is mondhatjuk, hogy Istennél rejtőzött el. Nem úgy olvasom tehát ezt a zsoltárverset, hogy mivel tudom, hogy Isten szereti és megóvja az övéit, ezért az ÚR a rejtekhelyen, s akár sortüzet nyitó harcosok elé is bátran kiállok, semmilyen intézkedést nem kell tegyek, Ő megőriz engem. Ez nem bátorság, hanem meg gondolatlanúság lenne. Az sem követendő viszont Isten gyermekei számára, hogy amikor veszedelembé kerülnek, akkor kétségbeesetten keresik minden áron, bármely módszerrel a világban a szabadulást, megfélemlítve arról, hogy Isten velük van. A másik példa is Dávid életéből legyen. Góliát ellen indul a kis pásztorgyerek. Emberi számítás szerint a biztos halálba. Ki védi meg őt az erős vitéz hatalmas csapásaitól? Legalább próbáljuk meg, adjunk rá egy kemény páncélt, néhány ütést kibír, ez is valami. Dávid leveti a páncélt, nem erre van itt szükség, akár katonai felszereléssel, akár nélküle, emberi erővel ez a harc egyoldalú lehet csak. De nem is emberi erővel fog eldőlni a győzelem. Hanem a Seregek Urának Nevében. Ő az, aki megóvja szolgáját. Itt már nem vakmerőség az egyenlőtlen küzdelmet vállalni, mert az ÚR Nevének dicsőségéről, és az ÚR népének sorsáról van szó. Azt értem ebből az ígéből, hogy mindig és minden helyzetben az ÚR igéje ad világos útbaigazítást, Ő tanít meg, hogy miként rejtőzzünk el Isten oltalmazó szárnyai alá, miként fogadjuk el az Ő minden támadást pajzsként kivédő gondviselését, miként legyen minden reménytelen helyzetben reménységünk az Ő igéje által. Mennyei Atyám, ma nem fenyeget engem dárda és nyilvessző, még a mai harci eszközök sem. A gonosz nyilai azonban, e világ sokféleképpen felém jövő támadása sokszor szeretne legyőzni, hitemből, hűségemből eltántorítani. Ezért is keresem a Te igédet, a mai napon is, hogy reménységgel éljek, Veled megmaradjak.

2010. dec. 10. péntek – Judit

Példabeszédek 30,8: Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem! Adj annyi eledelt, amennyi szükséges.

Mennyei Atyám, szeretném ezt a sokak által ismert és igaznak, szépnek, szükségesnek tartott imát szívemből fakadóan és őszintén elmondani. A szegénység miatt gyakran vagyok szomorú, és gyakran panaszkodom is. Noha nem éheztem soha, mindig volt mibe öltözködnöm, s tető is volt fejem felett, de nem tudok teljesen elszakadni a környezetemtől. Sok mindenről gondolom néha, hogy nagyon is szükséges. Sok embert ismerek, akik sokkal többet engedhetnek meg maguknak, mint én, s néha bizony elfog a vágy, ha én is így tudnék élni, vagy legalább hasonlóan. Bocsásd meg hálátlanságomat, panaszaimat. Hiszen Neked köszönöm meg a mindennapi kenyeret, s jól tudom, hogy gondviselésed rendeli ki minden szükségem. Segíts, hogy gyakrabban emlékezzem ezekre. Arra is kérek, Atyám, add, hogy ne csak ritkán, hanem állandóan megköszönjem azt, ahogyan intézed sorsomat. És hadd tudjam ezt is őszintén kérni, hogy ne adj gazdagságot. Szívem mélyén még mindig nem bánám, néha, ha a gazdagság nehézségeivel kellene küzdenem, mindig azt képzelem magamról, hogy azzal is nagyon jól sáfárkodnék, akaratod szerint használnám, sokakon segítenék, s annyi mindent gondolok időnként, mint belátom, hiábavaló gondolkodással. Kérek, Atyám, add, hogy ne feledkezzem meg arról, hogy Te megóvsz engem akkor is, amikor a gazdagságot távol tartod tőlem. Mert így akarsz használni, amint gondoskodsz rólam. Ami szükséges, azt az eledelt, és azokat a földi dolgokat Te kirendeled nekem, s én ezeket naponta szeretném megköszönni. Köszönöm, hogy ma újra emlékeztetsz arra, hogy mindenről gondoskodsz a földi életben, ami igazán fontos, de ugyanakkor azt is eszembe juttatod, hogy a Te Országodat és igazságodat kell keressem, azokra törekedjem. Segíts, hogy így tegyek.

2010. dec. 11. szombat – Árpád

Zsoltárok könyve 51,15: Hogy taníthassam utaidra a hűtleneket, és a vétkesek megtérjenek hozzád.

Elsősorban arra érdemes figyelni, hogy ez a mondat, ez az imában kifejezett óhaj az 51. zsoltárban van benne. Ha ezen a zsoltáron kívül, tőle függetlenül hangzik el, akkor is értékes kívánság, hiszen csak élő hitű ember kérhet ilyet. Ezzel a kéréssel a zsoltár szerzője Isten dicsőségét keresi, az a vágya, hogy minél többen elforduljanak a vétkeiktől, és megtérjenek, az Urat magasztalják. És ebben ő engedelmes eszköz szeretne lenni Isten kezében, tanítani szeretné az embereket, megtérésre akarja buzdítani őket. Ennek az értékes és nemes imának viszont sokszorosra nő a szépsége, értéke, ha tudjuk, hogy a vétkező, de bűneit megbánó és bocsánatért esedező Dávid bűnbánati zsoltárának része. Nagy tanítás ez számunkra. Dávid bizonyára hisz abban, hogy amikor Isten megbocsátja a bűnt, akkor az a bocsánat teljes. Amikor az emberek bocsátják meg, akkor az sok következménnyel jár. Többek között azzal is, hogy megbocsátunk, de nem felejtünk, készek vagyunk időnként elnézni dolgokat, de óvintézkedések sokaságával igyekszünk megelőzni azt, hogy újra megtörténhessen. Aki hitelét veszti egyszer, arra néha évtizedek múlva is emlékszünk és emlékeztetünk, sőt, képesek vagyunk felhasználni ellene, ha szükségesnek véljük a nagyon régen elkövetett tetteit, amit megbánt, megvallott, lehet, hogy jóvá is tett. Isten nem ilyen. És Dávid tudja, hogy Isten nem ilyen. Amikor őszinte bűnbánattal kérem az Ő bocsánatát, akkor az is bizonyos, hogy Ő helyreállít engem. Ahogy hitvallásunk mondja, Isten úgy tekint rám, mintha semmi bűnt nem tettem volna, és semmi bűnöm nem lett volna. Ha pedig így van, akkor semmi akadály annak, hogy az ÚR bármilyen megbízatással tiszteljen meg a továbbiakban. Dávid, a bűnbánó király pedig arra vágyik, hogy az Urat így szolgálja, segítsen azoknak, akik hozzá hasonlóan valamiért hűtlenek lettek, vétkeikkel szakadtak el Istentől. Hirdetni szeretné nekik a megtérést. Uram, sokszor küzdök ezzel, hogy nem vagyok méltó, sem pedig alkalmas Neved hirdetésére, mert sokszor vétkeztem, sok mindennel megbántottalak. Köszönöm a

mai ígét, s benne a tanítást, hogy amikor a bűnbánat igazi és őszinte, akkor a bocsánat teljes helyreállítást jelent, és Te, Atyám, alkalmas eszközként használhatsz újra Neved dicsőítésére. Így használj, Uram, engem is, bűnös, de hozzád térő gyermekedet.

2010. dec. 12. vasárnap – Gabriella

Zofóniás próféta könyve 3,15: Veled van az ÚR, Izráel Királya: nem kell többé veszedelemtől félned.

Amikor Izráel, a szomszédos népek példája szerint földi királyt akart magának, akkor Isten a próféta által elmondta népének, hogy ez bántó kérés, mert nekik nagyobb királyuk van bármely e-világi hatalomnál, maga Isten. Isten királysága, uralma pedig népe számára olyan védelmet, gondviselést, áldást jelent, amit senki ember fia nem adhat meg számukra, bármekkora hatalmas király lenne is. A nép azonban hajthatatlan maradt, földi király kellett nekik. És adatott, de csak három olyan király volt, aki az egész választott nép vezetője lehetett, mert Salamon után, épp a királyok túljelentkezése és önzése okán kettészakadt az ország, s többé nem volt egy király egy ország felett. Ezek után jogos lenne, ha Isten visszavonulna, s magára hagyná népét, király akartak, ott a király, vezesse, oltalmazza őket. Az ÚR, a mi Istenünk azonban nem vonul vissza, még akkor sem, amikor tanítás és megtérés céljával időnként megengedi, hogy a nép rossz döntéseinek következményei szenvedést hozzanak életében. A szenvedés idején Isten megszólítja a népet, és azt ígéri, hogy eljön az ideje a helyreállításnak. Akkor majd ismét egy királya lesz a választott népnek, a Mindenható Isten. Ha pedig Isten velünk, teszi fel a költői kérdést az apostol az Újszövetségben, akkor kicsoda ellenünk? Ki tud hathatósan, eredményesen harcolni egy olyan néppel, akinek királya az Isten? Bizonyára senki. Ha veled van az ÚR, akkor nincs ok a félelemre, a bizonytalanságra. Nem azt üzeni Isten a próféta által, hogy nem lesz veszedelem, hanem azt, hogy a veszedelem idején sem kell félni. Nem az történik ugyanis, amit azok szeretnének, akik a választott nép ellen fordulnak, hanem az történik, amit Isten akar és megenged, és ami az Ő népe javára van. Maga Jézus is azt mondta az Ő követőinek, hogy amíg itt élnek a földön, addig mindig lesznek olyanok, akik üldözni fogják őket, mindig lesz kísértés és szenvedés, de ne féljenek, mert Ő velük marad a világ végezetéig. Veled van az ÚR, ez a nagy evangélium Isten mindenkori népe számára. Mi is valljuk, az ének szavaival: *Mindig velem, Uram, mindig velem, még ha nem láthat is, gyarló szemem.*

2010. dec. 13. hétfő – Luca

Péter második levele 3,13-14: De új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyben igazság lakik. Ezért tehát, szerettem, minthogy ezeket várjátok, igyekezzetek, hogy ő tisztának és feddhetetlennek találjon benneteket békességben.

Már szinte nem is napok, hanem mindjárt csak órák vannak még, s itt a karácsony, s nekünk még annyi dolgunk van. Kinek van ideje arra, hogy várjon. Krisztus nem jött el mostanig, ma már biztos nem jön, a héten sem, karácsonyig sok a dolgunk, jövőre is van már néhány terv, elképzelés, szóval Krisztus a mi életünk során nem jöhet, erre nincs időnk rákészülni. Így vagyunk készületlenek, és félő, ha így maradunk, akkor minket is úgy ér majd az Ő eljövetele, mint a jézusi példázatokban a gonosz szolgát, vagy a balga szüzeket. Mennyivel más, amikor valakit várunk. Gyermekkorom jut eszembe, évente két-három alkalommal jöttek hozzánk messzebből rokonok, s olyankor mindig takarítottunk előtte a gyermekszobában is, és vigyázni kellett a rendre, mert vendég érkezik. Ha valaki bejelentés nélkül jött, bizony néha volt miért szégyenkezni. Péter azt írja levelében, hogy mi várjuk Isten

ígéreteinek beteljesedését. Talán egy kérdőjel kívánczik a mondat végére ma, hiszen sokszor kérdéses az, hogy mennyire látszik rajtunk, hogy nem erre a földi életre rendezkedünk be, hanem a jövő életre, azt várjuk, arra készülünk. Készülünk, igyekszünk, de csak a földi körülményeink tetszésünk szerint való rendezésére. Ma megállok egy pillanatra. Mi lenne, ha ma kérné számon életemet az ÚR? Tisztának és feddhetetlennek találna engem? Békességben? Amint valaki egyszer megfogalmazta, sokszor magamra ismerek ebben a gondolatban: jövel Uram Jézus, de ne ma. Mert ma még dolgom van, ma még nem állok készen. Jézus, eljövendő Király, bocsásd meg nekem, hogy az igyekezetem nagy százaléka földi dolgokra irányul. Mintha elfelejtettem volna, hogy örök életre hívtál, és nekem arra kell készen lennem. Köszönöm, hogy ezt ma eszembe juttattad, szeretnék úgy munkálkodni a földiekért, hogy a Veled való közösségem ne legyen felületes, hanem erősödjön. Hiszem, hogy így lesz még ebben a rohanó világban is Veled békességem. Segíts, hogy tiszta és feddhetetlen étellel is dicsőíthesselek.

2010. dec. 14. kedd – Huba

Zsoltárok könyve 51,13: Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem!

Ez a mi nagy lehetőségünk, fel sem fogjuk, mekkora kegyelem Istentől. Dávid vétkezett, nem volt kicsi az ő bűne, paráznasággal és gyilkossággal is vádolható. Bűneit a próféta szavára felismeri, megvallja és kéri Istentől a bocsánatot. Jöhet a bűnös ember kegyelemért a szent Istenhez! Sőt, ő, aki vétkezett, aki szörnyű dolgokat cselekedett, még kérést is fogalmazhat meg a Mindenható felé. Emberek között ez nem így történik, ha egyáltalán hajlandó is az ember megbocsátani, de annyira jóérzést elvár a vétkezőtől, hogy meghúzza magát, ne kérjen semmit, ne is mutatkozzon. Az istenfélő ember tudja, hogy Istenhez jönni lehet. Nem természetes ez, hanem kegyelem. Noha vétkeztünk, mégis, Istentől kérni lehet! Nem is keveset, hanem épp azt, hogy Isten tekintsen ránk. Állandóan figyeljen ránk. Orcája előtt élhessünk. És az Ő lelke ott legyen életünkben. Nagyra becsült igazságérzetünk háborog bennünk, mi hosszabb időre eltoltanánk Dávidot, embertársainkat a kegyelemtől, legalább hallgasson az, aki ilyeneket tett. Nem lehet megérteni, Isten kegyelme nagyobb az értelmünkénél. Aki már ismeri az őszinte bánatot saját bűnei miatt, az tudja, milyen fontos abban is bizonyosnak lenni, hogy Isten megbocsát, és az Ő bocsánata teljes, végérvényes, megigazító. Jöhetek tehát ezzel a nagy kéréssel is Hozzá, hogy adjon nekem tovább az Ő Lelkének áldásait. Nem kisebbek és nem kevesebbek bűneim, mint a Dávid bűnei, Uram. Őszintén bánom, hogy sokszor megbántottalak. Most azonban, Atyám, nem csak azért imádkozom, hogy ne büntess miattuk, hanem bocsáss meg nekem, hanem Dávid példájából tanulva, a teljes bocsánat reménységével kérek én is arra, hogy maradj velem, Lelked áldásai legyenek minden nap életemben. Hiszem, hogy meghallgattál, köszönöm, Uram.

2010. dec. 15. szerda – Valér

Pál levele a rómaiakhoz 8,32: Aki tulajdon fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?

Nem tudom, hogy mekkora szerepe van a korszellemnek, mekkora a nevelésnek, vagy az öröklött tulajdonságok milyen mértékben határozzák meg érzéseinket és szereteteinkhez való viszonyunkat, azt azonban tudom, hogy soha nem lennék képes ilyesmire, ezért nagyon nehezen is tudom, vagy csak próbálom megérteni azt a szeretetet, mely Isten erre az áldozatra indította. Mivel felfogni nem tudom, ezért ez a szeretet meghaladja gondolataimat, értelmem, Isten szeretete nagyobb

mindennél. Szégyellem magam, de még csak elmondani, megfogalmazni sem vagyok képes, hogy milyen nagy volt Isten szeretete irántam, elveszett, Őt bántó bűnös ember iránt. Isten szeretete azonban még ennél is nagyobb, és felfoghatatlanabb. Nem csupán megbocsát, nem csak megment az örök és megérdemelt kárhozattól, hanem ajándékot is ad. A tékozló fiú nagyon hálás lett volna, ha szolgálként visszafogadja őt az apja, az is minden érdemen felüli kegyelem lett volna, sorsának óriási javulása. Az atya azonban királyi vendéghez illő vacsorát szerez neki, sőt, az öltözete, a gyűrű az ujján, mind olyan jelek, melyek a legnagyobb méltóságba való visszahelyezést fejezik ki. Istenünk ezt teszi velünk is, a moslékos edény mellől egyenesen a fő helyre ültet, mindent nekünk ajándékoz, amit hatalma és nagy kegyelme által elkészített gyermekeinek. Mindezt, mondja Pál ebben az igében, együtt Krisztussal. Ne felejtse én lelkem, hogy nem egy elméletről van szó, nem arról, hogy akkor most a bűn egyenlítő, az élet tiszta Isten előtt, most már jól meglehetsz önmagadban. Minden Krisztusban az enyém, mindent Krisztussal nyerek meg ezután is. Jó lenne kikeresni azokat az ígehelyeket, melyek erről beszélnek, meglepődnék, milyen tiszta üzenet fogalmazódik meg ezekben. Őbenne van üdvösségünk, Vele együtt van feltámadásunk, Őbenne kapjuk Isten minden ajándékát. Nem elméletről van szó, hanem Krisztussal való élő közösségről. Atyám, felfogni nem tudom, milyen nagy a Te szereteted. Ajándékaid is meghaladják értelmemet. És még csak kifejezni sem tudom megfelelően hálámat. Csak ennyit tudok mondani: köszönöm Uram, őrizd meg a Krisztussal való élő közösségben.

2010. dec. 16. csütörtök – Aletta

Mózes harmadik könyve (Léviták könyve) 26,12: Köztetek járok, és Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek.

Annyira gyakran találkozom azzal a szemlélettel, hogy az az első és legfontosabb üzenet, hogy az emberek meg kell térjenek, hogy már nem lehet szó nélkül hagyni. Térj meg, hangzik el a felszólítás a hitetlen férj felé a megtért feleségtől. Térjete meg, figyelmeztetnek sokan a vallások képviselői, mert másként szörnyű végetek lesz. Jó szándékú, becsületes emberek hirdetik ezt gyakran. Amíg nem térsz meg, minden hiába, addig akármit tehetsz, nincs örök életed. A legfontosabb üzenet az emberek felé az, hogy térjenek meg, gondolják és mondják nagyon sokan. Maga Jézus Krisztus is erről beszél első prédikációjában, erre szólított fel Keresztelő János is, nem lehet ezt az üzenetet mellőzni. De! Mielőtt a felszólítás elhangzott volna, Jézus azt mondta, hogy elközelgett az Isten országa. Ez pedig örömezenet. Az Ószövetség őstörténeteit gyermekkorunk óta ismerjük. Mielőtt Isten az embernek bármit megparancsolt volna, előtte az Éden kert minden ajándékát adta neki. Mielőtt Isten Ábrahámot útnak indította volna, csodálatos ígéreteket adott neki utódairól, s a Vele való szövetségről. Mielőtt Isten parancsolatokat adott volna népének, az előtt kihozta őket Egyiptomból, szabadsággal ajándékozta meg őket, tejjel és mézzel folyó földet ígért nekik. És miután Isten szövetséget köt az Ő népével, ebben a szövetségben ismertette népével annak kötelelességeit, tehát ezek után is, Isten sokszor megismétli az ígéreteket, mintegy erősítésként, bátorításként emlékezteti őket a maga ígéreteire, melyekhez Ő hű maradt. Így olvassuk mai igénkben is Isten csodálatos kezdeményezését, az Úr önmagát kötelező szavát, hogy Ő népét elkíséri, velük jár, egymáshoz tartoznak. Azért csodálatos mindig Isten ígérete, mert egyetlen alapja Ő maga, az Ő szeretete, hűsége, önfeláldozása. Isten gyermekeinek, nekünk olyan nagy erőt, biztonságot, reménységet jelent, hogy a mi Urunk ezt ígéri, nekünk is, hiszen mi is népéhez tartozunk: Ő a mi Istenünk, mi az övéi vagyunk. Hitvallásunk boldog vallomásával lehet ezt személyesen is megköszönni: hiszem, hogy ennek a seregnek, azaz Isten népének én is élő tagja vagyok, és mindörökké az maradok. Azért, mert

megtértem, azaz Istenhez fordultam, őt keresem, követem, akarata szerint próbálok élni. De azért kereshetem őt, azért térhettem meg, fordulhattam Ő feléje, mert Ő keresett előbb engem, s nekem is azt ígérte, hogy Istenem lesz. Áldott legyen mindezt szent Neve.

2010. dec. 17. péntek – Lázár

A zsidókhöz írt levél 4,10: Aki ugyanis bement az Isten nyugalmaiba, maga is megnyugodott a munkáitól, mint Isten is a magáétól.

Izráel népe kijött Egyiptomból, de két kivételtől eltekintve a felnőtt korúak közül, akik átjöttek a kettévált tengeren, nem mentek be a nyugalom földére. Ez az egyik legnagyobb lehetséges tragédia. A nehezén túl voltak, hiszen saját erejükkel soha nem sikerült volna a fáraó katonáinak felügyeletéből szabadulni, de Isten hatalmasan cselekedett értük. Csodát csoda után éltek át, míg a teljes szabadságot elnyerték. Mégsem mentek be arra a helyre, amit Isten készített nekik, engedetlenségük miatt veszték el a pusztában. Mi ebből tanuljunk, mondja az ige, és ne legyünk engedetlenek, sem hitetlenek, mert Isten nekünk is megszerezte a teljes szabadítást, és minket is arra hív, hogy menjünk be a nyugalom helyére. Ma ez már nem egy földi országot jelent, hanem a mennyei nyugalmat. Két ember jut eszembe. Az egyik közel nyolcvan éves, korához képest egészséges, erőben van, még fát hasogat, napi három-négy decit elfogyaszt tömény italból, kisebb munkák elvégzésével tölti napjának nagy részét. És rettenetesen fél a haláltól. Minden beszélgetés alkalmával elmondja, hogy életének nem látja értelmét, évek óta nincs semmi öröme, semmi tartalma az életének, de fél, hogy mi lesz, ha meghal. A másik ember túl van jóval a nyolcvanon. Tizenéves korától testi fogyatékos. Évek óta erőtlen, csak az udvarra tud kimenni. Utóbbi időben oda sem. Alig beszél. De elmondja, hogy volt a faluban régen egy nemtörődöm ember, akinek elszabadult a pajtából a malaca, s amikor szóltak neki erről, ő nem törődött vele. Én is ennyire törődök a halállal, mondja alig lélegezve, de mégis mosolyogva az idős ember. Teljes nyugalom, békesség van szívében. Az jut eszembe, hogy még itt a földön él, de már Isten nyugalma elkezdődött szívében. Nincs olyan nap, hogy ne olvasná a Bibliát, ilyen idősen és betegen is. Bizonyára nem véletlenül vagyunk a világon, Istenük mindnyájunk számára készített feladatokat, és áldásokat. Az Ő segítségével ezeket a feladatokat elvégezhetjük, amikor pedig a nekünk adott küldetés végéhez ér, akár korában, akár idősebb korban, akkor Isten az Ő teljes nyugalmaát ajándékozza nekünk. Gyakran mondjuk azokról, akik meghalnak, hogy megnyugodtak, részvétnyilvánításban is szoktuk említeni, hogy nyugodjon békében. Bárcsak ne annyit értenénk ezen, hogy nem dolgozik többé fizikai munkát, nincs semmi tevékenysége, nem is létezik, meg nyugodt, megsemmisült, mert az Írás nem így mondja. Adja az ÚR, hogy jó reménységgel tudjuk mondani az Úrban meghalt testvéreinkről, hogy bementek Isten nyugalmaiba, és mi magunk is erre a nyugalomra várunk és készülünk.

2010. dec. 18. szombat – Augusztá

Jób könyve 11,7: Ki tudod-e találni, mi az Isten titka? A Mindenható tökéletességéig eljuthatsz-e?

Igen, feleli a mai ember. Tudományosnak nevezett műsorok sokasága jelent meg az utóbbi időben, melyekben már elhagyták a szerénységet is, nincs többé ott egyike sem azon kifejezéseknek, hogy „véleményünk szerint, jelen ismereteink alapján, a legvalószínűbb feltételezés”, hanem ma már úgy mutatják be a teóriákat, mint a legtudományosabb, igazolt, minden kétséget kizáró valóságot. Az már csak az isteni humor, hogy gyakran megesik az is, hogy amit világszenzációként, évszázados

jelentőségű felfedezésként hirdetnek, azt időnként szerényen ugyan, és már nem hatalmas hírként, de mégis meg kell cáfoljanak, sokszor alig néhány nap után. Arra törekszik az ember, hogy ne maradjon titkok előtte, ne legyen ismeretlen semmi a világmindenségben. Nagyon sok felfedezésnek hasznos, áldásos alkalmazása is van, ezekért hálásak vagyunk. Az is ismert azonban, hogy a világon egyszerű ember számára elképzelhetetlen összegeket költenek olyan kutatásokra, melyekkel a világ keletkezését próbálják megfejteni, vagy akár azt, hogy mi lesz a föld sorsa százmillió év múlva. Az ember a tökéletességre törekszik, az általa tagadott Mindenható bölcsességét szeretné túlszárnyalni. Egyetlen, kis akadály van. Az, hogy nem tudunk, népies kifejezéssel élve, kibújni a bőrünkéből, azaz nem tudunk kilépni, felülemelkedni a teremtett világon, a minket körülvevő valóságon. Nem tudjuk megfejteni azt, sem kísérletekkel, sem okoskodással, ami nem része a földi világnak. Isten megengedi, hogy sok mindent megértsünk a természeti törvényekből, a világ működéséből. A felette levő valóság azonban nem mérhető műszereinkkel, hanem csak kijelentés által ismerhető meg. Isten pedig adja a kijelentést mindarra, ami a teljes élethez és az üdvösséghez szükséges. Ki tudod találni Isten titkait? Nem, bizonyára nem. Jézus viszont azt mondja tanítványainak, hogy néktek megadatott, tehát nem ők jöttek rá, hanem adta nekik Isten, hogy értsék Isten országának titkait. Pál apostol pedig azt mondja, hogy mi Krisztus szolgálói és Isten titkainak sáfárai vagyunk. Ez a titok pedig nem valamilyen természeti, vagy afölötti ismeretet jelent, hanem annál többet. Tudni akarod, hogy mit? Ne találgass. Jöjj Hozzá.

2010. dec. 19. vasárnap – Viola

Pál második levele a korintusiakhoz 1,3-4: Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket.

Jób mondja barátainak, hogy nyomorult vigasztalók vagytok, ilyeneket én is tudnék mondani, csak lennétek helyembe. Erről jó lesz elgondolkodni, és eszünkbe vénsni, valahányszor vigasztalni akarunk valakit. Mert vigasztalásra szorulnak sokan, és mi, akik Istentől olyan sok bátorítást, erőt, kegyelmet kaptunk, mi szeretnénk másokat is vigasztalni. Csak ne emberi bölcsesség legyen az, amit mondunk, hanem az a vigasz, amivel mi is megvigasztalódtunk Istentől. Az Úr nem mondott olyanokat az embereknek, hogy „felejtsd el, ne törődj vele, hadd csak, lesz valahogy, meglátod, minden rendbe jön, majd csak eljön a szerencse ideje is”. Lehet, hogy jó szándékkal, emberi szeretettel és együttérzéssel mondunk ilyen vigasztaló szavakat, és ezek nem vigasztalnak. Az első lépés az ige szerint az, hogy Isten a vigasztalás Istene, Ő az, aki irgalommal hajol hozzánk, Ő adja kegyelméből az igazi vigaszt. Aki ezt Istentől elfogadta, az tud embertársa felé szolgálni. Annyira egyszerű és érthető ez, hogy csoda, mennyire mellőzzük mégis a gyakorlatban. Azzal vigasztalj, ami neked is vigaszt jelentett és Istentől származik. Nem a szerintünk legmegfelelőbb ige jelent segítséget, hanem az, amit imádságos lélekkel kérünk, és kapunk Istentől. A legnagyobb üzenet pedig az, hogy bármennyire hihetetlen ez a mai körülmények között, van valódi vigasztalás. Isten törődik velünk, Ő minden nyomorúságunkat nem csak ismeri, hanem ezekben erőt ad, és a szabadulást is elkészíti számunkra, Ő tudja, miként lehet minket kiemelni a csüggedés, a kétségbeesés, a reménytelenség mélységeiből. Mi elsősorban megtapasztalhatjuk az Ő kegyelmének munkáját a vigasztalásban, utána pedig eszközökké lehetünk a kezében, akik mindig Rá figyelünk, a Tőle jövő üzenetet közvetítjük, Rá mutatunk és Hozzá irányítjuk felebarátainkat. Vigasztaljon meg minket az ÚR.

2010. dec. 20. hétfő – Teofil

Sámuel második könyve 2,26: És odakiáltott Abnér Jóábnak: Hát szüntelenül vágnia kell a kardnak? Nem tudod, hogy keserves vége lesz ennek?

Furcsa, de fontos üzenetet közvetítő történetet olvashatunk ebben a fejezetben. Két sereg vezére vonul fel egy tó két partján, majd egy látszólag unaloműző, csak kissé veszélyes harci játékot kezdenek el. Mindkét vezér tizenkét harcost küld el az úgynevezett harci játéokra, azok pedig pillanatok alatt kivégzik egymást, hirtelen kirobbantva ezzel egy véres testvérháborút. Senki nem ér rá ilyenkor gondolkodni, nincs már semmilyen ésszerűség, egyetlen érzés a bosszú, egyetlen akarat a gyilkolás. Rettenetes csata indul, Izráel népének törzsei, fiai gyilkolják egymást. Az ilyen csaták sajnos ma is ismerősek, ha nem is karddal és egymás életére törve, de gyakran találkozunk vele. Olyan sokszor hallok emberek haragjáról, néha családok közötti évtizedes gyűlölködésről, ami időbe, pénzbe, idegrendszer gyengülésébe kerül, és sok olyan is van, aki már rég nem emlékszik, honnan is indult az egész, mi is az oka a nagy harcoknak, de tűzzel-vassal vágják egymást még a testvérek is. A két negatív főszereplő, a nagy harcot kiváltó két hadvezér azonban olyan példát ad az igében, amire nagyon szükséges lenne odafigyelni és követni. Amikor elszabadulnak az indulatok, amikor már minden emberi érzés hiányzik, amikor bosszúvágytól liheg két sereg, akkor Abnér, aki a harci játékot javasolta, megszólal, próbálja túlkiabálni a csatazajt, az embertelenségben megszólal az ésszerűség. Hallatlan önfegyelem, koncentráció képesség kell ide, hogy az ellenséges sereg vezéréhez így kiáltson: hagyjuk abba, ez értelmetlen, ennek nem lesz jó vége, ne akarjuk a bosszúvágyat tovább táplálni, mentsük a menthetőt. Jóáb pedig meghallja, megfontolja pillanatok alatt a javaslatot, megálljt parancsol mindkét vezér, elég az értelmetlen vérontásból, itt senki nem lehet győztes, a veszteség így is rettenetes, ne tovább. De jó lenne ezt az ígét sok ember szívébe beleírni, sok haragosnak megmutatni, sok gyűlölködőt ezzel tanítani: kell ezt tovább? Nincs más féle, csak keserves következménye és keserves vége. Ma olvastam, hogy azért is veszélyes karácsonyt a szeretet ünnepének nevezni, mert azt is értheti valaki ebből, hogy az év további háromszázötvenvalahány napja már nem a szeretet alkalma. Atyám, add, hogy átgondoljam saját életemben, kivel van harcom, hol hiányzik a szeretet.

2010. dec. 21. kedd – Tamás

János evangéliuma 17,3: Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.

Még a Biblia-olvasó emberek nagy részéről is azt gondolom, magamat is ide értve, hogy nem ez az igevers jut először eszünkbe, ha azt kérdezi valaki, hogy mi az örök élet. Valami olyat mondanék, hogy az Isten országa, a mennyország, amit Isten az övéinek készített, az örök élet nagy boldogság, vég nélküli közösség Istennel, és még sok mindent lehetne mondani, de nem érdemes folytatni, mert nem mi kell meghatározzuk, hogy mi is az örök élet. Sőt, nagy akadálya a hitben való fejlődésünknek az, hogy sok mindenről azt gondoljuk, hogy mi azt tudjuk, pedig csak emberi vélemény az, akár sajátunk, akár mások, amit tudunk, és nem Isten kijelentése. Ezért van olyan sok téves és romboló vélekedés az örök életről, hogy az szüntelen semmittevés, vagy kórusba énekelünk megállás nélkül, és ehhez hasonló emberi kitalálások. Jó lesz, ha ebben is a Kijelentésre figyelünk, hiszen az a Jézus Krisztus beszél nekünk benne az örök életről, aki onnan jött, aki, ahogy mondani szokták, saját

tapasztalata alapján, személyesen ismeri az örök életet. Még így, emberi és nagyon korlátozott értelemmel értjük, hogy Isten sokkal csodálatosabb, mintsem Őt földi életünk során megismernénk, mi csak azt tudjuk, amit Ő mondott el magáról, és már az is csodálatos. Néha az jut eszembe, hogy milyen rövid ez a földi élet, ha valaki például a klasszikus zenét szereti, egy élet kevés ahhoz, hogy ezeket a szép műveket meghallgassa. Istenről már az első századokban is sokat írtak az egyházatyák, olyan műveket, melyeket érdemes megismerni. A reformáció teológiai irodalma csodálatos, ezek az írások is Istenről szólnak, és az Ő anyaszentegyházáról. Annyi mindent jó lenne megismerni. Maga a Szentírás olyan csoda, amitől évszázadok óta írnak, amit el lehet többször olvasni, s akik ezt megtették, mindig egyre nagyszerűbbnek találták. A Szentírás Istenről szól, és az Ő munkájáról. Az örök élet elkezdődött. Igen, mióta a Fiú kijelentette az Atyát, azóta mindaz tudható Istenről, ami a földi létben szükséges. Ennek megismerése is egy földi életen át tartó folyamat. Aztán a földi élet után jönnek a nagy meglepetések, a nagy felfedezések. Akkor fogunk sok összefüggést megérteni, Isten hatalmára és szeretetére még jobban rácsodálkozni. Alig várom. Jézusom, földi életem során szeretném egyre jobban megismerni az Atyát, és Téged, Megváltómat, mindazon ismeretekkel, amire itt szükségem és lehetőségem van. És noha a Te Országod itt van, az mégis eljövendő, ezért ezt is kérem és várom, hogy jöjjön el az idő, amikor már nem homályosan, hanem világosan látunk, ismerünk.

2010. dec. 22. szerda – Zéno

Ézsaiás próféta könyve 8,19: Ha majd azt mondják nektek, hogy forduljatok a halottidézőkhöz és jövendőmondókhoz, akik suttognak és mormolnak, ezt feleljétek: Nem Istenéhez kell fordulnia a népnek?

Míg nem szolgáltam gyülekezeti lelkipásztorként, az volt a véleményem erről és az ehhez hasonló igékről, hogy igazak, de nem időszerűek. Hiszen azokban a nagyon régi időkben az emberek mindenféle babonában hittek, mindenféle furcsa dolgot gyakoroltak, de ma ilyen nincs. Ma senki nem fordul halottidézőkhöz, hiszen az emberek ma felvilágosultak, sőt, annyira racionális lett az ember, hogy inkább az a veszély fenyeget, hogy semmit nem hisz el, még Istennek sem, ami tudományosan nem magyarázható meg. Mióta a gyülekezeti tagjaink hétköznapi életéhez közelebb kerültem, sok minden döbrent meg, ezen a téren is. Hallanom és látnom kellett, amint úrvacsorával élő, Isten igéjét szinte minden vasárnap hallgató híveink bajban, betegségben elindulnak bárhova, bármilyen áron meg szeretnék szerezni a gyógyulást, a bajokat megszüntetni, a céljaikat elérni szeretnék. És arra is volt már szomorú tapasztalatom, hogy amikor valamelyik gyermekünk megbetegedett, nagy segítőkészséggel jöttek gyülekezeti tagjaink, és ajánlották a gyógyulás biztos útját nekünk is. Ez pedig egy szent Antalhoz szóló imádságokból álló gyűjtemény volt, amit olvasni kellene naponta többször, kiszabott rendszerességgel, vagy már küldtek minket is fehér mágiával foglalkozó személyekhez, mert az biztos segít, néha azt is elárulták, hogy saját tapasztalataik is vannak ezen a téren. Nagyon elszomorítanak az ilyen esetek, és igyekszünk ezekért az emberekért imádkozni. Ugyanakkor a szolgálatunk erőtlenségét is látjuk, hiszen nem ritkán volt már szó ezekről a kérdésekről Isten igéje alapján. De az élet az más, sajnos sokan így gondolják, a templomban elhangzik egy szép beszéd, amikor viszont baj van, akkor megvannak a kitaposott utak, amit senki nem mérlegel, hogy Isten akarata szerint való-e. Igen, ma már tudom, hogy ez az ige is nagyon időszerű, ma is nagyon szükséges, hogy elmondjuk, ha kell, akkor századszor is, hogy Istenhez kell fordulni. Csak Istenhez. Annyira érthetetlen számomra, hogy a mai felvilágosult ember nem tudja elhinni, hogy Jézus meg tudott gyógyítani egy bénát, az orvosilag lehetetlen, nem igaz, mondják.

Ugyanazok az emberek viszont a jövőmondóknak hitelt adnak, horoszkóp szerint tervezik mindennapjaikat, számtalan okkult gyakorlatot hitelesnek minősítenek. Egyetlen üzenetünk minden lelki testvérünk felé: Istenhez kell fordulni. Isten dicsőségére mondom el, hogy tágra nyílt szemekkel csodálkoznak azon majd, hogy Isten megsegít, meggyógyít, nem hal bele a gyermek az igézésbe, jószasszony segítségével nélkül sem, hanem mindenben Neki engedelmeskedve az Ő áldása lesz teljesebbé életünkön. Fordulj Istened felé!

2010. dec. 23. csütörtök – Viktória

Máté evangéliuma 15, 30-31: Nagy sokaság ment hozzá, és bénákat, nyomorékokat, vakokat, némákat és sok más beteget vittek magukkal. Ezeket Jézus lába elé tették, és ő meggyógyította őket. A sokaság pedig csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a nyomorékok épek lesznek, a bénák járnak, a vakok pedig látnak, és dicsőítette Izráel Istenét.

Mit üzen ma nekünk ez az ige? A két szélsőséget talán mindnyájan ismerjük. A legtöbben szép mesének tartják Jézus minden gyógyítását, ami nem történhet meg a valóságban, s nem is történik meg napjainkban. Ezért is nehéz a lelkészeknek ezekről prédikálva nem csak az akkori csodát hitelesnek felmutatni, hanem a mai helyzetre alkalmazni az ige mondanivalóját. A másik oldalon ott vannak az egyre nagyobb vallásos csoportok, ahol a csodákat hirdetik, s azt is, hogy az ő közösségükben ezek ugyanúgy megtörténnek, rajtuk keresztül Isten ma is ad ilyen gyógyulásokat. Mi hiszünk abban, hogy Isten Fia valóban gyógyított, és nagyon sok kérdésünk van azok felé, akik ma a gyógyulást és a jólétet szinte legfőbb célnak tekintik. Úgy gondolom, hogy ebben az igében nagyon egyszerű és érthető módon van benne, hogy mi a célja Jézus csodatetteinek, és mit akar Isten elérni a mi életünkben azzal, hogy ezeket az eseményeket leírta a Bibliában. Maga az ige ezt így fogalmazza: dicsőítették Izráel Istenét. Persze, hogy nagy ajándék volt, és örömet hozott azoknak az embereknek és szeretteiknek életében, akik meggyógyultak. De nem gyógyult meg minden beteg Izráelben, nem jutott el mindenki Jézushoz, sőt, az akkori rászorultak számát tekintve, szinte biztosak lehetünk, hogy nagyon kevesen élték át ezt a csodát. A nagy cél, a gyógyulásnál és a földi jólétnél sokkal nagyobb cél az, hogy felismerjük, felismerjük Jézusban Isten Fiát, és Átala mennyei Atyánkat imádjuk. Megértjük, hogy Ő gondviselőnk, akkor is, amikor meggyógyít, mert ezt ma is megteheti, akár az orvosok és a gyógyszerek felhasználásával, akár csodálatos módon is, ha ez az Ő akarata, de ha nem is gyógyít meg, vagy nem úgy és nem akkor, amint és amikor mi szeretnénk, Ő akkor is hatalmas és kegyelmes Isten. Sok beteget vittek Jézushoz, és Ő nem csak egyet-kettőt gyógyított meg, hogy lássák hatalmát, hanem azokat, akiket oda vittek, mind meggyógyította. Ebből látjuk kegyelmét, hogy megsajnálta mindnyájukat, segített kivétel nélkül rajtuk, látjuk mindenhatóságát, hogy az Ő ereje nem korlátozott egyes esetekre, egy bizonyos számú gyógyításra, és látjuk istenségét, mert ilyen csodát ember nem tehet. Mi más lehetne az üzenet felénk, mint amit már megfogalmaztunk, s amit így, karácsony közeledtével az ének szavaival is mondhatunk: Ő jöjjetek imádni az ÚR Krisztust.

2010. dec. 24. péntek, karácsonyest – Ádám

A zsidókhöz írt levél 12,15: Ügyeljetez arra, hogy senki se hajoljon el Isten kegyelmétől.

Isten hozzánk hajolt Fiában. Nagyon mélyre kellett hajolnia, ahhoz, hogy a mi szintünkig érjen, megüresítve önmagát lehetett hozzánk hasonlóvá. Olyan nagy ajándéka ez a mi mennyei Atyánknak, örök életünket hozó kegyelmi ajándéka Istenünknek, hogy mi minden évben megünnepeljük, sőt,

már nem csak a keresztyénség, hanem az egész földkerekség legnagyobb ünnepe lett. Ma van karácsony estéje, amikor hálát adunk Istennek, hogy hozzánk hajolt, hogy hozzánk jött, emberként született a világunkba. És mekkora nyomorúságunk az, hogy épp a mai napra készülve, az utóbbi napokban, hetekben annyi felé kellett hajolnunk. Annyi mindenre igyekeztünk figyelni. De legalább ezen a napon minden, vagy legalább szinte minden el van készítve ahhoz, hogy szép és boldog legyen a karácsony. A lehetőségeinkhez képest a legértékesebb, legszebb, s reményeink szerint a legnagyobb örömet jelentő ajándékokkal igyekszünk meglepni szeretteinket. Milyen sokat jelent egy gyermektől, egy unokától egy ölelést kapni, egy köszönöm a legszebb ajándék, ami minden fáradságot és áldozatot megért. Egymás felé figyelmesebbek vagyunk, szeretteinket átöleljük, hozzájuk hajolunk, és szívből jövő őszinteséggel mondjuk, hogy boldog karácsonyt. Még az ilyenkor megszaporodó segélykérések sem idegesítenek annyira, mint máskor, hajlandók vagyunk odahajolni egy koldushoz is, s adományunk mellett egy boldog karácsonnyal okozni neki meglepetést és örömet. Ha kicsit megerőltetjük magunkat, még a kisebb bosszúságokat is elfeledjük, s azok okozóinak megbocsátunk, elnézők vagyunk. Mindez szebbé teszi a karácsonyt. Ünneprontásnak hangozhat, de mindezzel kicsit elhajolunk Istentől. Szolgálunk kell egymásnak, ezzel az ÚR akaratát tesszük, de amikor az Úr legnagyobb ajándékának ünnepén feledkezünk meg épp Istenről, akkor kicsit kérdéses lesz, hogy szívből jön-e, és Istenért van-e a nagy szeretet az ünnepen, vagy csak a hangulatért, önmagunk megnyugtatásáért, a másokhoz való igazodás szokásjogáért, vagy bármi egyéb okból-e? Persze, hogy nem csak ezt jelenti a mai ige, hanem az év minden napján Isten kegyelméből élünk, és szüntelen ki vagyunk téve sokféle kísértésnek, melyek által arra törekszik ellenségünk, hogy elszakítson minket az Úrtól, az Ő nagy szeretetétől. Mindig ügyelnünk kell az Úrral való kapcsolatunkra, és tudatosítanunk szükséges szüntelen, hogy egyedül az Ő kegyelme tarthat meg minket. Uram, ma este a családdal és a gyülekezettel is ünneplünk, azt szeretnénk, hogy ne önmagunkat ünnepeljük, hanem Téged. Add, Urunk, hogy minden közösségben Te lehess az ünnepe, minden szív ma Hozzád hajoljon, miként a pásztorok jászol-bölcsőd fölé. Örökké áldott légy, megszületett Király!

2010. dec. 25. szombat. karácsony – Eugénia

Ézsaiás próféta könyve 55,12: Bizony, örömmel jöttök ki, és békességben vezetnek benneteket.

Mi azt mondjuk: legalább ma. Isten azt mondja: mindig. Mi azt szeretnénk, hogy legyen vidám. Isten azt ígéri, hogy örömteli. Nekünk jó lenne egy kis csendesség. Az ÚR ajándéka a valódi békesség. Mi úgy szoktunk fogalmazni, hogy talán. Isten igéje azt mondja, hogy bizony. Mi úgy látjuk, hogy csak egyeseket, mindig másokat. A próféta üzenet úgy szól, hogy benneteket. Legyen a mostani karácsony nagy felfedezése számunkra az, hogy nekünk szól, értünk küldte, hozzánk jött, minket ajándékoz meg, számunkra szerzi meg a bűnbocsánatot, a mi üdvösségünk lesz bizonyossá. A karácsony a miénk. De sokkal jobb, ha nem is karácsonyt mondunk, és ünneplünk, hanem Jézus Krisztust, aki eljött, aki mindezt elhozta, megszerzi, nekünk ajándékozta. Nem, mi nem egy régi, érdekes, kellemesen kiszínezett esemény felidézését tartjuk ünnepnek. Nem elég az, hogy Isten megszólította egykor a pásztorokat, a bölcséket, Simeont és Annát, nekik adott ígéreteket, őket vezette. Isten mindezt, és még sokkal többet is ajándékoz nekünk. A karácsonykor megszületett Isten Fia a mi Üdvözítőnk. És Ő itt van, velünk van a templomban, otthonainkban. Bár minden gyermek úgy énekelne és szavalna ezen az ünnepen, mintha nem csak a szülei örömére, a közösség elismerésére tenné, hanem mindezt Jézusnak mondaná. Hallgassuk úgy ma Isten üzenetét, bármelyik ige alapján

hangzik is az, hogy a mi mennyei Atyánk ezt ma nekünk üzeni. Nem a bölcseket szólítja Isten ma, hanem téged és engem. Nem Izráelnek ígéri Isten a mai üzenetet, hanem nekünk is mondja: Ő karácsonykor azt a Jézust küldte hozzánk, Aki teljes örömet, rendíthetetlen békességet hozott. Akik Őt nem fogadták be, azok ezt nem ismerték meg. Akik ma is karácsonyt, szeretetet, családot, terített asztalt, hangulatot, önmagukat ünneplik, azok ma sem élik át a nagy örömet, a teljes békességet. Pedig Isten ígéri, Krisztusban ezt ma, nekünk kínálja. Illendő ma mindenkinek szépet, jót kívánni, hiszen ünnep van. Kellemes karácsony, szép ünnepet, sok jót és szépet kívánunk egymásnak. Ha lehet, ne csak szavainkkal kívánjuk embertársainknak mindezt, hanem imádkozzunk azért, hogy Isten üzenete jusson el minden szívbe, a megszületett Jézus Krisztus hozzon tartós örömet, életre szóló békességet. Minden kedves Olvasónak azt kívánom, töltse Krisztussal a karácsonyt.

2010. dec. 26. vasárnap, karácsony – István

Máté evangéliuma 2,12: Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Isten több féleképpen szólítja meg ezeket a keletről jött bölcseket. Beszél velük égi jelek által, ma úgy mondanánk, hogy a tudomány nyelvén szól az Isten. Akkori ismereteiket felhasználva megértik az üzenetet, és elindulnak, hogy hódoljanak a megszületett király előtt. Maga Jézus Krisztus is beszél arról, hogy az utolsó időknek is lesznek jelei, ezeket Isten gyermekei észre kell vegyék, meg kell értsék, és le kell vonják a következtetéseket, ezek figyelembe vételével kell cselekedjenek. Amikor a bölcsek megérkeznek a megszületett király köszöntésére annak az országnak királyi palotájához, nem találják ott az új királyt. Akkor hogyan tovább? Isten itt újra megszólítja és vezeti őket, ezúttal azok által, akik az új király halálát kívánják. Isten még az ellenséget is felhasználhatja, övéinek vezetésében. Miután az ősi írásokból kikeresik az útbaigazítást, maga Heródes mondja el, hogy pontosan hol találják a megszületett királyt. Gonosz szándék vezeti Heródest, ravasz tervei készen állnak, hogy kivégeztesse a lehetséges trónkövetelőt. Nem tudja azt, hogy minden gonoszsága ellenére Ő is egy eszköz, jelen helyzetben épp a bölcsek eligazítására. Isten terveit pedig nem lehet megghiúsítani. Erről úgy gondoskodik Isten, hogy álomban szólítja meg a bölcseket, azok pedig engedelmeskednek, más úton távoznak, ezzel időt nyernek Józsefnek, hogy ugyancsak Isten intésére elmeneküljön a gyilkos király elől. Isten sok féleképpen szólítja meg azokat, akik engedelmeskedni akarnak szavának. Nem lehetetlen Neki, hogy ma is megszólítson valakit a tudomány nyelvén. Eljuttathatja üzenetét akár a világ által is. Legteljesebben azonban, mondja az Írás Isten az Ő Fia által szól. A legnagyobb üzenete Istennek: Jézus. A legteljesebb kijelentés adója: Jézus. Aki Őt hallgatja, magát az Atyát hallja. Aki az Ő vezetésének engedelmeskedik, az oda fog megérkezni, ahova Isten őt rendelte. Ezt tanultam ma a bölcsektől, hogy Isten több módon szólította őket, és mivel minden vezetést elfogadtak, ezért megérkeztek Izráelbe, aztán Betlehembe, majd pedig hazaérkeztek. Lépésről lépésre vezet minket is Isten, leginkább az Ő Fia által. Engedelmeskedni szeretnék, mindig szavára indulni, Vele együtt élni, és már e földön is elérkezni Isten akarata szerinti céljainkhoz, majd pedig egykor Jézussal hazaérkezni. A próféta szavaival mondjuk, a mai karácsonyi üzenetre is, amit bizonyára hallunk Isten házában, és mondjuk naponta Isten minden üzenetére: szólj Ura, mert hallja a Te szolgád.

2010. dec. 27. hétfő – János

Zsoltárok könyve 119,94: Tied vagyok! Szabadíts meg.

Az egyszerűség, az őszinteség, az egyenesség tisztaságának erejével szólal meg az ige. Semmit nem kell hozzá tenni, és egy könyvtári polcot kitöltő sorozatot lehetne róla írni. Mindenki értheti. Kevesen alkalmazzák. Rövid, de nem felületes. Egyszerű, mégis nagyon komoly üzenetet közvetít. Talán csak Pál tudja ezt még fokozni, de lehet, hogy nem is fokozás, hanem megerősítés, amikor azt írja, hogy ő Krisztus rabszolgája. Tied vagyok, Uram. Mindenem Tied, életem, időm, tehetségem, terveim. Nem tudom elmondani, de minden, minden a Tied. Hozzá tartozom. Ezzel elfogadom akaratod, vezetésed, a terheket is, amiket hordoznom kell. Számítok ugyanakkor gondviselésedre, segítségedre, bátorításodra, hiszen Tied vagyok. Nincsen önmagamban többé életem, hogy ismét az apostol szavaival magyarázzuk a zsoltárt, hanem a Krisztusban elrejtve van csak életem. Ő pedig él bennem. Azt érzem ebből a nagyon tömör fohászból, hogy itt a zsoltáríró nem kétségbeesve, nem félelemmel, nem bizonytalanul és nem kiáltva hívja segítségül az Urat, hanem mintha a legrettenetesebb veszély közepette, a lehető legnagyobb hullámok előtt is egyszerűen, halkan, csendesesen, bizalommal mondaná, vagy szinte suttogná: Uram, jöjj. Akkor most Rád számítok, Te pedig egészen biztos, hogy a következő pillanatban már válaszolsz is. A lehető legalázatosabb lélekkel elmondva, és a legjobb értelemben, mintha azt mondaná: akkor Uram, most Te következél. Ez az a helyzet, melyben én kevés vagyok, Te segíteni tudsz, akkor kérlek, szabadíts meg. Nem, úgy hiszem, nem kell ezt túlmagyarázni. Inkább csendesesen gondoljuk át, hogyan is van ez a saját életünkben, mármint a teljes önátadás, az Úrral való közösség, az Ő szabadításának kérése. Akár egyszerű szavakkal, vagy bővített mondatokban, de jó lenne ezt kimondani: Istenem, tied vagyok.

2010. dec. 28. kedd – Kamilla

Zsoltárok könyve 143,8: Ismertesd meg velem, melyik úton járjak, mert hozzád vágyódik lelkem.

Ez igaz, valóban így van. Azt sokszor halljuk, talán időnként eszünkbe is jut, esetleg több-kevesebb meggyőződéssel kérjük is, hogy Isten mutassa meg az Ő útait, hogy azon járjunk, de aztán sajnos legtöbbször felülbíráljuk az Isten útmutatását. Ha megfelel elképzeléseinknek, akkor nagy buzgósággal engedelmeskedünk, amikor azonban mást mutat Isten, mint amit szeretnénk, akkor százféléképpen mentegetjük magunkat, magyarázkodunk, érvelünk, vagy amikor belátjuk, hogy mindez értelmetlen, akkor egyszerűen megyünk tovább a magunk útján, mintha mit sem mondott volna az Úr. Izráel hasonló magatartásának következményei el kellene gondolkottassanak minket. Arról is érdemes gondolkodni, hogy hogyan kérem Isten tanácsát, vezetését. Ott van-e szívemben mindig az engedmességre kész akarat? Szólj Uram, és amit Te üzensz, azt fogom tenni. Pont. Hogyan lehetséges ez? Csak úgy, bizonyára, ha ennek a zsoltárversnek a végét sem hagyjuk el. Mutasd meg az utat, mert lelkem vágyik Hozzád. S a Hozzád vezető legrövidebb út az engedmesség. Nem azért kérek útbaigazítást, hogy sikeres legyek, hogy ragyogóan sikerüljön minden, hanem azért, mert azon az úton akarok járni, amit jóságod és szeretetet mutat nekem, s amelyiken Téged magasztalhatlak, Veled járhatok azon az úton, és Hozzád is érkezem rajta. Leegyszerűsítve azt mondhatjuk, hogy amikor Istentől tanácsot kérek, azt nem magamra nézve, saját dicsőségem és sikerem érdekében kérem, hanem a cél Istennel való életközösség Iránta való engedmesség. Az előttünk álló esztendőben is minden bizonnyal útmutatásra lesz szükségünk fontos helyzetekben, és az ÚR tanácsa és vezetése irányíthat helyes irányba naponta is. Alázattal elismerjük, hogy mi nem ismerjük a legjobb irányt, az ÚR bölcsessége adhat csak olyan vezetést, melynek engedelmeskedve áldott gyümölcsei lehetnek életünknek. Ha pedig nem csak, sőt, elsősorban nem a magunk javára kérünk Istentől tanácsot, hanem az Ő akaratát a Vele való közösségért, az Ő Nevének szerény

életünk, cselekedeteink, szolgálatunk általi magasztalásáért akarjuk megismerni, akkor bizonyára nem marad el a vezetés, az útmutatás. Útaid, Uram mutasd meg, hogy el ne tévelyedjem, Te ösvényedre taníts meg, melyen intézd menésem.

2010. dec. 29. szerda – Tamás

Malakiás 2,10: Hiszen egy atyánk van mindnyájunknak, egy Isten teremtett bennünket! Miért vagyunk hát hűtlenek egymáshoz?

Egyik leggyakrabban idézett, és nagyon sok értelemben idézett bibliai igé ez. A legtöbbször azoktól hallottam, akik úgynevezett átlagkeresztyének, azaz valamelyik egyházhoz tartozó emberek, akik viszont nem olvassák a Bibliát, nem járnak el gyakran a közösségbe, és Istent nem a kijelentésből ismerik. Nos, azt szokták mondani, hogy egy Isten van, nincs több, tehát teljesen mindegy, hogy ki milyen vallású, milyen templomban imádkozik, vagy nem is jár templomba, végez vagy sem, s ha igen, akkor milyen szertartásokat végez, és így tovább. Nincs erről szó ebben az igében. Malakiás itt Júdáról és Izráelről beszél, mint a kettészakadt nemzet részeiről, akik legtöbbször versengtek egymással, néhányszor pedig ellenségesen is viselkedtek. Amikor az „egy Isten teremtett, mindegy, hogyan imádoz” kérdéstről beszélnek az emberek, szinte mindig az a helyzet, hogy egy másik kérdés elől próbálnak kitérni. Véget nem érő vitákat, fejtegetéseket lehet kezdeményezni, vagy épp ellenkezőleg, minden további kérdést le lehet zárni, csak ne legyen szó a lényegről. Mai igénk kérdésére nehéz és kényelmetlen válaszolni. Nehéz válaszolni erre a kérdésre akkor is, amikor népekről és nemzetekről van szó, akik sokszor testvérei egymásnak, nehéz válaszolni akkor is, amikor néha családkról, vagy esetleg gyülekezeti irányzatokról van szó, és időnként kényelmetlen válaszolni a szó legegyszerűbb értelmében a testvérek közötti viszályok közepette is. Maradjunk egyetlen apró részletnél. Sajnos, református egyházunkban nehezen fogadjuk el a másságot, még akkor is, amikor a különbség nem üdvösség kérdése, és nem Isten iránti engedelmesség, hanem csak apró, gyakorlati kérdésekben merül fel. Nagyon hamar elmarasztalunk, kirekesztünk, hűtlenekké leszünk egymáshoz. Jézus Krisztus azt tanította, hogy mi Isten ajándékainak sáfárai vagyunk, és a sáfároktól a hűséget várja Isten. Hűség Isten iránt, hűséggel sáfárkodni ajándékaival, és hűség Isten gyermekei iránt. Önmagamtól kell elsősorban megkérdezzem, majd pedig nagy szeretettel és tapintattal a közösségben is a helyreigazítás céljával kell feltegyen a kérdést: Miért vagyunk hűtlenek egymáshoz? A válasz pedig nyilván nem az, hogy megindokolni próbáljuk a hibát, hanem az, hogy változunk.

2010. dec. 30. csütörtök – Dávid

Jakab apostol levele 1,21: Ezért tehát vessetek el magatoktól minden tisztátalanságot és a gonoszság utolsó maradványát is, és szelíden fogadjátok a belétek oltott igét, amely meg tudja tartani lelketeket.

Isten engem Krisztus áldozatáért megtisztított, megszentelt, minden kegyelemből van, és én mindezt hitben elfogadom. Ez igaz. Az is igaz, hogy a megtisztított ház nem maradhat üresen, és ha nem költözik oda a szentség, a mindennapi engedelmesség, az ÚR Krisztus maga nem lesz állandó lakója, akkor a régiék visszajárnak, újra megtelepednek, és az utóbbi állapot keservesebb lesz, mint az előbbi. Amikor elfogadom Isten kegyelmét, akkor hálából Neki is szentelem magam, ez az odaszánás, odaszentelés pedig mindennapi harcot, küzdelmet jelent a hitemet szüntelen próbáló és ostromló bűnökkel, csábításokkal. Isten Lelkének világosságában élve, most már felismerem idejében a gonosz szándékot is, a tisztátalanság nem kedves vendég többé életemben. Ezek azonban, mint a mesében a

farkas, csak kissé szeretnének bent maradni szívemben. Csak a kicsi lábujjam, kezdi a farkas az alkudozást, csak még a bokámig hadd melegedjek, s még-még, míg teljesen átveszi az irányítást. Igyekszem kitakarítani a szívem, azaz próbálok megtagadni mindent, ami nem egyezik Megváltóm akaratával, igyekszem arra, hogy ne engedjek meg magamnak, életemben maradni gonosz indulatot, de vajon sikerül-e? Ahhoz, hogy így legyen, az ígére kell figyeljek. Nem önmagamra, vágyaimra, magyarázataimra, nem is a világra, annak gyakorlatára, elfogadott tisztátalanságaira, nem is a gonoszra, mint az első emberpár az Éden kertben. Nekem az ígére kell figyelni. Sőt, az ígét szívembe, elmémbe, életembe kell fogadjam. Szelíden. Alázattal. Az ige fog munkálkodni, megerősíteni, tiszta látásra segíteni, biztos cselekvésre bátorítani. Olyanná lesz, mint az oltás, amit bizonyos betegségek ellen kapunk, amikor annak a betegségnek vírusai támadnák szervezetünket, az oltóanyag által elvégzett felvértezése szervezetünknek kivédi a veszélyt. Isten ígéje is bennünk marad, s alkalomadtán munkálkodik, hogy tisztán és feddhetetlenül álljunk meg. Uram, tartsd meg lelkünket.

2010. dec. 31. péntek – Szilveszter

János evangéliuma 14,19: Én élek, és ti is élni fogtok.

Óév estéje az elmúlást juttatja eszünkbe, az új esztendőről pedig leggyakrabban úgy beszélnek, mint a nagy ismeretlenről. Az elmúlás miatt az emberek szomorúak, az ismeretlentől pedig sokan félnek, vagy legalább egy kis szorongással gondolnak arra, vajon lesznek-e nagy nehézségek. De az ember nem akar bús lenni, sem szorongásait nem akarja fokozni, ezért a legjobb, hogy ne gondoljunk semmire, inkább múlassunk, bohóckodjunk, ha lehet, bármit tegyünk, csak e két szomorú valósággal ne foglalkozunk. Mulatni és vigadni akar a világ, nem is akárhogy, de saját megvallott Isten nélküli gondolatvilágában erre nincs ésszerű oka. Annál inkább oka van az istenfélő embernek arra, hogy ne legyen szomorú, se ne rettegjen. Az elmúlás kettős hálaadásra indít minket. Az egyik ok, amiért magasztaljuk Istenünket az, hogy az eltelő esztendőben is velünk volt. Ha örömmel és áldásaival látogatott meg, szívből köszönjük Neki, ha próbák és terhek voltak életünkben, akkor bizonyosan tapasztaltuk, hogy Istenünk mellettünk van, megerősít, gondviselése nem marad el. A másik ok a hálaadásra az, hogy minden esztendővel közelebb kerülünk Megváltónk eljövételéhez, a Vele való találkozáshoz és örök együttléthez. Ha ő életünk során jön vissza, találjon készen, ha pedig nem jön el földi életünk során, akkor közelebb vagyunk a földi terhek és küzdelmek végéhez, amikor Őhöz fogunk távozni. A jövőre is bátran tekint az Isten gyermeke. Nem aggodalommal, nem félelemmel. Mi sem tudjuk, hogy mit hoz a holnap, nem ismerjük a jövő év titkait, de ismerjük azt, aki azt mondta, hogy Ő él. És élni fog. Nem csak a létezését érti ez alatt, hanem a valódi életet, azt, ami az Isten gyermekeinek kiváltsága is. Tőle kapjuk ezt az életet. Mások csak azt tudják, hogy a jövő évben is dolgozni fogok, talán betegséggel, nehézségekkel, gyásszal is találkozom, nehéz lesz, valahogy ki kell bírjam. Mi azt tudjuk, hogy Jézus él, mi is élünk. Vele és Benne van az élet. A létnél több vár ránk. A földi esztendeink alatt is az Ő Tőle kapott élet tesz értelmessé és érdemessé létünket, a földi élet után pedig a dicsőség hozza el a ma még elképzelhetetlen és kibeszélhetetlen csodát, boldogságot, az Úrral való tökéletes közösségetben. Szilveszter éjszakáján csak Isten gyermekeinek van igazi oka a vígasságra, az öröme, csak a megváltottak tudnak képmutatás, megjátszás nélkül, nem üresen, hanem tartalmasan örvendezni. Mégpedig az Úrban. A mi örömünk nem dorbézolás, nem mindent feledve együnk-igyünk- múlassunk magatartás, hanem a mi örömünk hálaadásra indít, Isten magasztalására, és még nagyobb bizalomra Őiránta. Megváltónk él, életet adott nekünk, és a jövő évben mi Vele élünk. **Bízzad Újra Életed Krisztusra!**